Ч. 204. Второк 24 (11) вересня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краевого сойму. — Справа угоди. — З Марокка.

Послїдне засїдане краевого сойму, з дня 20 с. м. розпочало ся відчитанем численних петиций. До мотивованя деяких із них забирають голос посли і так пос. Курилович, при домаганю гром. Добра шляхотска в справі будови мосту; пос. Целецкий в справі признаня Бучачеви разом з Теребовлею одного мандату при новій виборчій реформі; пос. Абрагамович в справі домаганя львівскої ради пов. о украевлене дороги зі Львова до Щирця; пос. Яблоньский мотивовав петицию о будову зелїзницї з Ліска до Ряшева через Кольбушову; внесено також богато петиций в справі загального голосованя; о. Яворский віс петицию о утворене суду повітового в Хирові.

По удїленю відпусток деяким послам відчитує заступник правительства ґр. Лось відповіди на інтерпеляциї, які вносили давнійше посли. Відтак відчитано інтерпеляциї і внесеня, між иншими: о. Мазикевича о запомогу для погорільців в Вербици пов. равского; Ганчаковского в справі утвореня складу соли у Висоцку вижнім та в справі будови мосту на ріці Стрий (пов. Турка); пос. Михаловского в справі перенесеня торговельної палати з Бродів до Тернополя з задержанем дотеперішного територияльного округа; п. Шведя в справі скороченя войскової служби з трох лїт на два; пос. Беднарского в справі продажи отрубів через войскові маґазини господ. товариствам і рільничим „kółkam".

По приступленю до дневного порядку мотивував о. Шпондер отсе своє внесене: „З огляду на те, що цїни вугля ідуть в гору майже кождого місяця, що підвисшуване цїн вугля не остає в прямім відношеню до зростаючих коштів експльоатациї і платнї ямарів, що анормальна дороженча вугля відбиває ся в фатальний спосіб на промислі і цілім економічно-господарскім житю, та що те назвичайне підвисшуванє цїн вугля викликує основані побоюваня і трівогу особливо серед незасібнїйшого населеня, для якого опал є квестиєю житя — зволить високий сойм ухвалити: Взиває ся ц. к. правительство, щоби оно приступило до удержавненя вуглевих копалень а поки те наступить, щоби ужило безпроволочно законодатних засобів задля означеня цїн вугля відповідаючих коштам експльоатациї". По вичерпуючім умотивованю внескодавцем відослано внесене до комісиї гірничої.

Відтак реферував пос. Бруніцкий своє внесене, щоби візвати правительство до отвореня середної школи в Городку з днем 1 вересня 1908. Внесене те відослано до комісиї шкільної.

Тут зарядив кр. маршалок віддачу голосів задля доповняючого вибору одного члена до комісиї санітарної а одного до промислової. На час скрутинїї приступлено до дебати над внесенєм посла Шведа в справі податкових пільг для халупників. Референт пос. Буйновский пропонує іменем комісиї приняти внесене пос. Шведа, яке звучить: „Взиває ся ц. к. правительство, щоби при задуманій реформі податку домового знижено в клясї XVI. тарифу податку домово-клясового, яка виносить 1 К 50 с., примінивши се до всїх домів мешкальних в Королївстві Галичини і Володимириї з Вел. кн. Краківским, що складають ся виключно з одної комнати мешкальної без огляду на то, чи ті доми находять ся поза місцевостями, до яких належать, чи посеред них — і поручає его до соймової ухвали". Ходить тут о розширене звільненя від податків також на однокомнатні хати, які находять ся і серед громад а не лише окремо, як се постановляє податковий закон з 9 лютого 1882 р. В. з. д. ч. 17." Над внесенєм сим розвинула ся простора дискусия. Пос. Ґломбиньский пропонує поправку

ЛЄНА.

(З італїяньского — Ґ. Барджілї).

Того вечера північний вітер страшенно лютив ся і гнув вершки столїтних дерев як тонкі стебла трави.

Лїсничий Джованні перекинув через рамя плащ, підшитий лисячим кожухом, взяв з кута суковату палицю, вийшов з хати і сходив по сходах.

Лїсничева з лучивом в руці присьвічувала єму на дорогу, воркотячи:

— То таки не аби яка примха, виходити з хати в таку негоду!.. Анї не подумає, що вже давно переступив шістьдесятку і що в его віцї кожда капля дощу небезпечна для него... Лише так дальше, а набере ся постійного кашлю і болю грудий... — Хоч добре загорни ся — кричала за ним печалива жінка — постав хоч ковнїр...

Лїсничий Джованні, не оглядаючись навіть, зійшов на конець сходів, тут задержав ся, аби закурити люльку, відтак отворив фіртку від улицї і так сильно тріснув нею за собою, що аж шиби в цїлім домі забренькали. Той спосіб відходу мав бути відповідию лїсничевій на єї ради і науки.

* * *

Лїсничий вже від двацятьох лїт всї зимові вечери переводив в товаристві пароха дона Дженезія: і нічо, навіть всьо золото цїлого сьвіта не було би его спонукало, аби коли спроневірив ся свому звичаєви.

На приходстві ждали все лиш на него, лїсничого, заки кидали каштани на бляху і на стіл ставили фляшку старого вина.

Відтак витягали ся з перегородки старі, зашмальцовані і подерті карти; вже давно був час замінити їх на инші, але дон Дженезіо говорив:

— Ті карти такі менї милі як требник: з требника читаю при службах, лише єго дїткну ся, а тими картами граю з замкненими очима і не бою ся, що помилю ся: маю вже в тім знамениту вправу, дивіть!

Впрочім поминувши деякі дрібні хиби, міг дон Дженезіо служити взірцем порядного сьвященика. Своїм милим виглядом, спокійною вдачею, з тим лагідним усьміхом на устах робив враженє, немов би готов був кождої хвилї заспівати: Хвалите Господа! Єго парохіяни любили єго з цїлої душі, бо був взагалї знаменитим чоловіком, дбав дуже щиро о церков, що була все чистенька, так що аж мило було до неї зайти. Особливо придбало єму любов женщин з поміж єго парохіян то, що власним коштом дав відновити образ Матери Божої в головним престолї, образ сливучий чудами, до котрого з далеких сторін спішили богомольцї. Політикою добрячий чоловік цїлком не займав ся; жив тихо і спокійно, помиривши ся з новим ладом, який настав по сполученю італїяньского королївства.

* * *

Коли лїсничий увійшов до сальону, застав сьвященика, сидячого в зеленім кріслї коло печи з прижмуреними очима майже так як его сїрий кіт, що лежав звинений в клубок коло єго ніг. Стара господиня Ґіта складала стоячи коло комоди біле, а Лена, сестріниця сьвященика, хороша дівчина, держала в руцї стару книжку, оправлену в козячу шкіру і нетерпеливо перевертаючи картки, відозвала ся до вуйка:

— Вуйку, вуйку, кажу вам, що не можу того найти.

— Поглянь лїпше — відповів сьвященик, не підводячи очий. — Я зробив нїгтем знак там, де маєш читати.

— Добрий вечер всїм — відозвав ся лїсничий Джованні в дверех.

— Я гадав, що вже не прийдете в таку непогоду. Скоро Ґіто, приладьте всьо.

І стара служниця, послушна приказови свого пана, пійшла по фляшку і дві скляночки, які поставила на стіл, виймила карти і подала їх сьвященикови, кажучи:

— Ось, всьо готове!

Сьвященик і лїсничий почали свою звичайну гру.

— Вуйку, я просто того не найду — відозвала ся знов Лєна.

— Глядай і не муч мене; уважайте, пане лїсничий, маєте аса на столї.

— Вуйку, будьте ласкаві і найдіть менї то самі.

— О сьвята терпеливости! Вже й ти хочеш мене покинути!

— А що глядає Лєна? — спитав лїсничий.

— От, жіночі примхи: уперла ся, що буде нинї вечер читати про чудо, яке — во время

до того внесеня, щоби у новім законї податковім знесено податок від домів 2-ох найперших кляс. — Пос. Абрагамович замітив при тім, що Коло польске у Віднї підопре то домаганє краєвого сойму. — Пос. Крамарчик домагав ся, щоби внесенє п. Шведа відіслати назад до комісиї, яка повинна увзглядинти ще єго два додаткові внесеня, щоби у всїх сїльских не підмійских громадах, котрі не суть клїматичними стациями, платило ся від однокомнатної хати 1 кор. 75 сот. податку дом., а від всїх инших хат загалом 3 кор., та щоби клясифікацию домів переводили урядники староства а не уряди громадскі, які бувають часами сторонничі.

По закінченю дискусиї приступлено до голосованя, в якім принято внесеня комісиї з поправкою пос. Ґломбиньского. Внесеня пос. Крамарчика відкинено.

По рефератї пос. Томашевского рішено внесенє пос. дра Олесницкого о переміну двоклясової школи народної в Синевідску вижнім на чотироклясову передати радї шкільній краєвій.

З черги на дневний порядок приходить звіт комісиї ґірничої про правительственне предложенє з проєктом закона управильняючого право добуваня мінералів, котрі мають в собі земні живицї (нафта і земний віск). Промовляли посли Буйновский, Яль, Колїшер, а відтак справоздавець пос. Малаховский, який признав, що проєкт комісиї має характер капіталїстичний, бо без капіталу нафтяний промисл немислимий. По сїм принято у всїх трох читанях законопроєкт предложений комісиєю з додатком § 31. Ухвалено також отсю резолюцию: „Взиває ся правительство, щоби оно з початком будучої каденциї предложило державній радї проєкт управильненя належитости від умов дотикаючих права добуваня живичних мінералів і получених з тим правом инших управнень так, щоби скаля виміру належитостий не переступала $1^1/_4$% тепер, та щоби дотична новеля мала силу обовязуючу в зад від дня 17 сїчня 1907, та щоби оно видало скарбовим властям порученє, аби аж до законодатного управильненя сеї справи здержали дефінїтивні виміри дотичних належитостий. Сею новелею належить обняти також постанови, котрі усунули би теперішну недогоду і шкідливість вимірової системи в нафтовім копальництві“. — На тім скінчено засїданє і назначено слїдуюче на нинї рано.

До „Fremdenblatt-у“ доносять з Будапешту: Супротив доказуваня віденьских часописий, немов би відновленє угодових переговорів не було цїлком певною річию, можна впевнити на підставі тутешних інформаций, що нові переговори рішучо розпічнуть ся з початком жовтня. — Виходить то також з заявленя мінїстра Кошута. Именно заявив він, що яко мінїстер не може виявити подробиць справи. Зашкодило би то їй лише, коли би обговорювано публично непокінчені ще переговори. Однако певна річ, що угоду яко таку можна уважати майже цїлком викінченою і що переговорів між обома правительствами цїлком не зірвано, лише їх відложено, а відложено з причини вмішаня до неї річий, які властиво не належать до угоди. Після дотеперішних диспозиций, переговори будуть відновлені з початком жовтня. — Що до угорских жадань в заміну за піднесенє квоти, голосять, що др. Векерле домагав ся, аби угорскі папери державні мали в Австриї рівно з австрийскими важність, яко папери кавцийні і аби австрийский реґулямін кас щадничих змінено в дусї користнім для угорских паперів.

З Парижа доносять: Телеґрама, яку надіслав ґен. Дрід до француского правительства, звучить: Не вірю, аби переговори, розпочаті з відпоручниками ріжних племен, могли довести до успіху і супротив того розпочинаю на ново воєнні кроки. — Вчера надіслав ґен. Дрід таку дальшу телеґраму: Вчера о 4 рано вийшов я з Казабланки і помаширував в напрямі Кілїбраґім, де розбив я Марокканцїв і знищив їх табор. Страти неприятеля незвістні. По сторонї францускій один вояк погиб, а пятьох єсть ранених, між ними один поручник.

До льондоньских часописий доносять з Танґера, що Мулей Гафід в дуже вічливім листї, пересланім до представителїв держав в Танґері, обіцює утворити сильне правительство і постарати ся о сотворене довірія між Европейцями а Марокканцями. Мулей Гафід просить держави, аби поводили ся невтрально, доки Бог не рішить, кому належить ся престол.

оно — зробила наша Мадонна — відповів сьвященик.

— Ах, о тім, як Мадонна змінила своє лице?

— Так — відповів сьвященик і додав: ставляю на цїлий банк, як не маєте адута, беру!

— Вуйку, вуйку, я вже найшла — сказала Лена вже успокоєна.

— Прошу — відозвав ся лїсничий — будьте так ласкаві, панно Лено і перечитайте то на голос, я про те чудо ще не чув добре. І обертаючи ся до сьвященика, сказав: Маю адута, тут два і беру також того пікового аса!

І лїсничий зібравши карти і обернув ся, прислухував ся Ленї, котра так почала читати:

* * *

„А то лучило ся в тім нещастнім роцї, в котрім Фльорентийцї за свої гріхи одержали від Господа Бога тирана, котрого імя було: воєвода ді Атена, а котрий то лютий князь, родом з Франциї, зробив з Фльорентиї місто нещастє, яким був колись Єрусалим за часів Єремиї. Так стало ся, що Фльорентийцї, котрі любили волю, аби уникнути вязницї і напастий тирана, покинули місто і глядали свого захисту в твердинях і монастирях доохрестних околиць. Одного дня прийшов до монастиря ді Сант Еллеро хороший молодець в товаристві прекрасної дївчини. Ті молоді люди, вступивши до церкви і приклякнувши перед престолом Мадонни, мальованої артистом Джіоттом, котра усьміхала ся усьміхом люблячої матери, молили ся. Відтак сказала дївчина до молодця: Присягни менї тут перед лицем Мадонни, що возьмеш мене за жену і що буду твоя! Ледве що молодець висказав послїдне слово присяги, скрикнула дївчина, котра заєдно глядїла на образ і з силою відопхнула від себе молодця. Налякала ся лиця Мадонни, котре перше рожеве, глядїло тепер на неї, набравши блїдої краски, майже воскової. Звідник утїк дуже наляканий, а честь дївчини була уратована. Від тої пори заживає Мадонна ді Сант Еллеро чести яко охоронителька бідних дївчат, до яких приступає покуса. Амінь“.

— Гм, не знаю, що на те сказати: то хороше чудо. Завтра мусить собі то перечитати мій син, той непотріб, аби научив ся держати язик за зубами і не зачинав залицяти ся до дївчат — сказав лїсничий.

— Уважайте — напоминав єго сьвященик — я вже три рази прибив!

Лена встала, аби відійти.

— Що, куди? — спитав дон Дженезіо.

— Віднесу книжку до бібліотеки — відповіла і вийшла.

* * *

Лена говорила неправду, кажучи що іде до бібліотеки; замість іти до бібліотеки, взяла сьвітло в руку і пійшла до церкви. Дійшовши аж до престола чудотворної Матери Божої, уклякла, почала молити ся, а вкінци розплакала ся.

Знадвору застукав хтось до дверий, а молодий голос тихо приспівував ніжну, любовну пісню, що кінчила ся словами:

„Пусти мене до себе, увільни мене від туги“.

Лена почувши той голос, почервонїла; положила руку на серце, що сильно било ся, і скрикнула:

— Пресьвята Діво, благословена! Дай менї силу до відпору!

А на дворі той сам голос не переставав виводити ніжно-любовну пісню!

Лена немов би послухала кликаня тайного голосу, нагле встала і пустила ся до дверий церкви; однако нараз єї погляд спинив ся на блїдім лици Мадонни, що осьвітлене миготячою полумінию лямпки виступило немов живе з образу. Лена задержала ся і сказала:

— Мадонно благословена, дякую тобі за зроблену менї ласку!

Того вечера двері церкви полишили ся заперті.

* * *

Коли лїсничий Джованні вертав трохи пізнїйше до дому, стрітив ся на дорозї з своїм сином. Розгніваний сказав до него:

— Так пізно вертає ся до дому? Я заложив би ся, що знов був ти у якоїсь дївчини!

— Нї, нї, тату — нинї я справдї лишив ся за дверми — відповів молодець зажурений.

— Завтра дам тобі перечитати книжку о чудї, яке зробила наша Мадонна свого часу, аби ти знав, що значить баламутити невинні дївчата. Нинї читала о тім чудї Лена: дуже хорошо читає та дївчина.

— Ах! Отже Лена читала?

— Так; то було хороше чудо: Мадонна оборонила честь одної дївчини в послїдній хвили. Шкода, що Мадонни не роблять вже нинї таких чудес!

— Помиляєте ся тату; ще нинї то роблять!

В цїлій дальшій дорозї не відозвав ся вже молодець нї словом і ледве прийшов до дому, пійшов до своєї комнати, не сказавши навіть вітцеви добраніч.

Засунув голову в подушки і заснув з думками, Бог знає якими.

Новинки.

Львів, дня 23-го вересня 1807.

— **Відзначеня.** Секретар мінїстерияльний при мінїстерстві просьвіти др. Генрих Редль одержав титул секцийного радника. — Є. В. Цїсар з приводу перенесеня на власне домаганє в сталий стан спочинку зволив висказати судовому радникови у Львові, Юліянови Ґізовскому, найвисше признанє за єго успішну дїяльність. — Старший управитель почти в Тарнові, Кароль Якубовский одержав з нагоди перенесеня на власне жаданє в сталий стан спочинку титул цїсарского радника.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** затвердила др. Бр. Бандровского, дійстного уч. в V ґімн. у Львові, в учительскім званю і надала єму титул професора; затвердила вибір др. Е. Колачковского на делеґата повіт. ради окр. ради шк. в Золочеві, іменувала суплентами ґімназий: Тадея Смулку, Вас. Грицевича і о. Ів. Патрила в рускій ґімназиї в Тернополи, Ст. Пивоварчука, Ів. Кіляра і К. Вияковского в польск. ґімн. в Тернополи, Ів. Закшевского і Урб. Пшивару в Сяноцї, Ал. Мільдвурма в Стрию, Ем. Шпанку в Золочеві, Йос. Хлянда, Єр. Чельного і Райм. Ґостковского в Дрогобичи, Едв. Горвата і Ром. Домбровского в Стрию, Альф. Бжечка, Ів. Рибарского і Як. Роляуера в II. ґімн. у Львові, Фр. Ванята в Бродах; — перенесла ґімн. суплентів: др. Ар. Гайльперна з Ясла до Перемишля, Тад. Ґаврися з Перемишля до ґімн. в Перемишли-Засаню, др. Ст. Косовского з II до V ґімн. у Львові, Вл. Цепа з Ярослава до Самбора і Й. Полляка з Ряшева до Дембицї; перенесла учит. шкіл вправ: Мих. Кроненберґа з Ряшева до Коросна, Ілию Чижа з Сокаля до Ряшева і Меч. Шефля з Коросна до Сокаля.

— **В справі відписуваня податків** з причин нещасть елементарних подає правовий депар-

тамент президиї міністерства до відомости: Закон о відписуваню ґрунтових податків з причини елементарних нещасть точно приписує, як належить в таких случаях поступати. Именно навіщені нещастєм мають або самі, або через свого повновласника, котрим може бути також громада, зробити до 8 днів донесене про шкоду до приналежної податкової власти першої інстанциї т. є. до староства або адміністрациї податків, котра опісля розсліджує шкоду через окрему комісию і на основі таких комісийних вислідів предкладає дотичні внесеня краєвим фінансовим властям. Та мимо так ясних постанов закона буває, що громади або поодинокі властителі оминають першу інстанцию і удають ся відразу до краєвих фінансових властий або до міністерства або навіть до парляменту. Річ очивидна, що сї висші власти пересилають такі просьби першій інстанциї до розсліджения і поставленя внесеня. В наслідок того справа цілком непотрібно проволікає ся. Часто буває й таке, що через таку проволоку, спричинену оминенем першої інстанциї, комісия не може оцінити як слід шкоди, на чім — річ очивидна — тратять властителі ґрунтів. З огляду на те було би вказаним, щоби наші хлібороби і громади строго придержувались приписів закона і на случай елементарних нещасть сейчас відносили ся до I інстанциї.

— **Репертоар руского народного театру** у Львові під дирекциєю Иос. Стадника. (В сали „Яд Харузім“ при ул. Бернштайна. Початок о 7 год. веч.) — Ві второк 24 с. м. „Галька“ опера в 4 д. С. Монюшка. — В четвер 26 с. м. „Корисна посада“ комедия Островского. — Ціни місць: Крісло I-рядне 2 К, II-рядне К 150, III-рядне К 1·20. Партер 80 с. Для селян, учеників і войска 50 с. Крісла бальконові К 1·50, дальші 1 К. Програми при касі 20 с. — Білети продають ся в книгарні Тов. ім. Шевченка (ул. Театральна), а в неділї і сьвята на „Рускій Бесіді“ Ринок ч. 16, I поверх. В день представленя від год. 5 вечером отворена каса театру.

— **Довірочні збори** членів основателів „Краєвого господарско-молочарского Союза“ в цїли остаточного порішеня справ статута й зареєстрованя відбудуть ся дня 26 с. м. о год. 2 по полудни в сали „Народного Дому“ в Стрию. На сї збори просить ся всїх, що бажали би красшого розвою нашого молочарства.

— **Дрібні вісти.** Львівский маґістрат подає до відомости, що сего року не відбуде ся контрольне зібране нечинних жовнїрів армії і краєвої оборони. Се розпоряджене не відносить ся однак до нечинних ґажистів войска (маринарки) і краєвої оборони що до їх обовязку ставити ся до головних рапортів. — Маґістер фармациї ц. В. Баронч зложив на поліциї поляресв сумою 100 кор. 3 с., котрий забула якась панї в аптицї п. Ербара при ул. Личаківскій. — Еман. Коркес втік забравши на шкоду власного батька 400 кор. Поліция вислала за ним телєґрами. — На площи Галицкій знайдено чорний оксидований годинник з коротким лан цушком. — На поліцию зголосила ся якась 34-лїтна Мария Вархолекова з 5-місячною дитиною з просьбою, щоби єї відставили до Черновець, звідки походить, бо єї покинув в Ланцутї чоловік, коли вертали з Прус і десь втік. — Альфонзови Різенкампфови вкрадено вчера на торі циклістів золотий годинник вартости 400 кор. — Поліция арештувала оногди на площи Краківскій мантія Франца Німця, котрий хотів зарібникови Марчакови продати мосяжний перстінь вартости 10 сот. за 14 кор. — На ул. сьв. Софії арешувала поліция Анну Дячківну, котра там волочила ся без цїли, а що мала на собі спідницю і фартушок арештантский, то очевидно втекла з арешту. — Фірма торгуюча деревом Штайнгерца в Штайн на Угорщині збанкротувела, наробивши довгів на 5 мілїонів. — На подвірю фабрики електричних акумуляторів дра Станецкого прихоплено оногди двох зарібників Ів. Шевчука і Кар. Дачкевича на крадежи оловяних скринь акумуляторових.

— **Небувале.** Коли Є. Вел. Цісар переїзджав в суботу через Маріягільфску улицю у Відни, стала ся подія одинока в своїм роді і небувала доси. Два моряки в мундурах, що стояли близько місця, куди Цісар мав переїзджати, коли над'їхала цісарска карита, приступили нагле до неї і салютуючи по войсковому, вкинули до карити письмо, котре впало до ніг Цїсаря а цїсарский ад'ютант, котрий їхав разом з Цїсарем, підоймив его. Була то жалоба тих моряків на свою старшину, котра, як они кажуть, зле з ними обходила ся. Оба моряки суть родом з Відня, один з них називає ся Кароль Янк, уроджений 1888 р., а другий Едвард Баєр, уроджений 1889 р. Они розповідали, що вступили добровільно до маринарки, але надії їх не сповнили ся, бо старшини з ними зле обходили ся. Длятого они винесли ся потайком з Полі перед двома днями і поїхали до Відня, щоби тут подати жалобу до Цїсаря. Що они в тій жалобі написали, того не хотїли сказати; сказали лиш, що навели в нїй найважнїйші справи. Обох моряків поліция арештувала і повідомила о тім секцию маринарки в міністерстві і місцеву команду. Матїр Янка, котрого батько єсть міским возьним, розповідає, що син єї був спершу дуже вдоволений своєю службою при маринарцї, але відколи его перенесли на торпедовець „Гамму“, не міг вже витримати і часто о тім писав, казав, що не о роботу ему розходить ся, не о службу, але о то, як з ним обходять ся. Він затужив був за домом, за родичами і хотїв приїхати, але не міг нїяк дістати урльопу. Коли же тепер приїхав, сказав, що разом з своїм товаришем не дезертирували, лиш поїхали без призволеня до Відня подати просьбу до Цїсаря, щоби могли перенести ся до иншого войска, бо при маринарцї не можуть видержати. Они готові хочби й двайцять лїт цїсареви служити.

Телєґрами.

Відень 23 вересня. Головнокомандуючий в Кракові, ґен. Штайнсберґ зложив нині присягу в руки Є. Вел. Цїсаря яко новоіменований тайний радник.

Відень 23 вересня. Вел. кн. Андрій (російский) приїхав тут з Софії і по короткім побутї виїхав в дальшу дорогу до Берлина.

Відень 23 вересня. До „Polit. Korr.“ доносять з Будапешту з компетентного жерела, що вість, мов би угорский мінїстер торговлї Кошут старав ся безуспішно о авдиєнцию у короля Едварда в Марієнбадї, єсть зовсїм безосновна.

Берлин 23 вересня. Вчера відкрито тут межинародний конґрес ґіґієни і демоґрафії.

Каіро 23 вересня. Арабска часопись „Gherida“, основана перед півроком, доносить, що збори нотаблїв ухвалили оснувати партию народну з проґрамою автономії і независимости краю.

Риґа 23 вересня. Ґен.-ґубернатор затвердив вчера девять вироків смерти з двайцять і двох виданих минувшого тиждня судом войсковим в процесї против участників розрухів в Ризї. В 13 случаях вирок смерти замінено на примусові роботи.

Танґер 23 вересня. Спокій вертає. Велике число Марокканців вертає до своїх осель. Положене в портах єсть вдоволяюче. Сподївають ся, що султан в понедїлок або второк поїде до Рабату.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*,
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня, 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в неділї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирцї 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирцї від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).